

[Kjeld Glesen.]

bat, vi nu skal have, vil nogle hævde, at det ikke er sket. At det er lykkedes at finde en rimelig balance, får man til fulde bekræftet, hvis man læser pressens reaktioner her til morgen. Forliget fortjener forlis, mener Jyllands-Posten, der finder, at det er alt for venligt over for socialdemokratiets politik.

„Hvor forunderligt er det da ikke at se regeringen — hjulpet af de tre små septemberpartier — producere en kriseløsning, der uden al tvivl er langt forsigtigere — reelt måske virkningsløs — end den, vælgerbefolkningen havde været villig til at underkaste sig.“

hedder det i Berlingske Tidende. Og om regeringen siger Berlingske Tidende:

„Hvor går den faktiske grænse for dens mangel på økonomisk forståelse og dens aldrig hvilende trang til at gøre skræbud for LO?“

Heroverfor står så LOs formands, Thomas Niensens, udtalelser i går, hvor han udtalte sig kritisk om forliget. Det må sige sig selv, at det resultat, som en socialdemokratisk mindretalsregering, baseret på 54 ud af 179 mandater, når frem til, må blive et kompromis, der ikke til fulde kan tilfredsstille lønmodtagerorganisationerne. Man kan naturligvis spørge sig selv, om et valg i denne situation kunne betyde et resultat, som man ville finde mere acceptabelt. Det kan næppe siges mere tydeligt, end da Thomas Nielsen i formiddags på et møde for flere hundrede faglige tillidsmænd udtalte:

„Da man ikke kan se bort fra, at en valg-situation kan komme, forligsaftalen til trods, vil jeg gerne sige, at selv om vi i LO ikke kan tiltræde forliget, ønsker vi ikke en valgsituation for nærværende“, og Thomas Nielsen fortsatte:

„Når vi alligevel ønsker at undgå en valg-situation, er det af hensyn til de virkninger, et valg kan få for vor omsætning med udlandet og for vor valuta.“

Dette er ansvarlig tale.

Man vil også lægge mærke til, at regeringen og socialdemokratiet på intet tidspunkt har brugt valgtruslen som et pressionsmiddel. Man kan tværtimod sige, at den fremgangsmåde, som regeringen har anvendt, har været stik modsat det, vi var vidne til under Hartlingregeringen i en lignende situation. I stedet for at fremstille en færdigsyet

og meget teoretisk plan, som partierne havde enten at sige ja eller nej til, så har regeringen fra starten draget alle 5 partier fra septemberforliget ind i det forberedende arbejde. Det er sket ud fra visheden om, at teoretiske planer som regel vil komme til kort over for hverdagens virkelighed. Det er mennesker, det drejer sig om, ikke numre, man kan jonglere med. Den skitse, som blev grundlaget for de endelige beslutninger, har alle 5 partier således bidraget til. Det gælder også socialdemokratiet, og man bedes lægge mærke til, at regeringens skitse var et forsøg på at finde frem til en fællesnævner for partierne og ikke et udtryk for en socialdemokratisk plan.

Denne fremgangsmåde har betydet noget ganske afgørende for det positive klima, der har været forhandlet i, når man altså ser bort fra venstre, der på et tidspunkt endelig tog konsekvensen af den holdning, som sikkert har været deres fra starten. Man trak sig ganske simpelt ud i det politiske mørke.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på selve forhandlingerne, men blot sige, at de har været besværlige. Når vi alligevel nåede frem til et resultat, vidner det om en fælles forståelse af situationens alvor og om en vilje til, at en fællesnævner ganske simpelt måtte findes. Derfor skal der fra socialdemokratiets side lyde en tak til de øvrige tre partier for den indstilling, de har vist. Lad det så være sagt ligeud: som det er tilfældet med de øvrige partier, har også socialdemokratiet måttet give sig. Det største offer for os har været, at løsningen ikke indeholdt en mere konkret begyndelse til ØD. Der skal arbejdes videre med sagen i et udvalg, så opgivet er den ikke, og vi finder fortsat, at spørgsmålet om lønmodtagernes medejendomsret til kapitaltilvæksten er et så vitalt spørgsmål, at det pres, som vi tidligere har lagt bag denne sag, vil fortsætte, når det drejer sig om at skabe forståelse i befolkningen og hos partierne.

For os har det været et krav — et ufravigeligt krav for at bruge det udtryk igen — at det principielle i den automatiske dyrtidsregulering ikke måtte antastes. I den almindelige debat har det jo ikke skortet på forsøg på at få den afskaffet. Forliget bevarer dyrtidsreguleringen. Lad det være sagt og lad det blive understreget. Hvad der måtte komme til udbetaling til næste